

Forum

<https://doi.org/10.34080/os.v8.23128>

Vill ni verkligen ha oss?

PETER FEUERBACH

Sören Svensson har i senaste *Ornis Svecica* presenterat ett ambitiöst arbete "Ornitologins död", som handlar om förgubbningen inom ornitologkåren. På ett ställe drar han slutsatsen att det måste ha skett en "kompensatorisk rekrytering av äldre ornitologer parallellt med att andelen yngre gått ner." Det finns alltså en viktig grupp mellan ungdomarna och gubbarna som, först i mogen ålder, börjar utveckla ett mer intensivt fågelintresse.

Jag är nu strax över 40 och har alltid älskat naturen. Fram till för tre år sedan kunde jag knappt känna igen kanske 6 fågelarter och namnge möjligtvis fjorton. För ett tiotal år sedan hörde jag någon berätta om fågeliskådare och vad det är för folk. Jag trodde då att dessa måste vara mycket märkliga halvtokiga individualister som letar efter fåglar. Märk, jag utan kunskaper och utan kikare såg knappt några fåglar alls t ex ute i skogen, så fågeliskådning måste vara det ungefär tråkigaste man kunde ägna sig åt! Tillfälligheter eller ödet har gjort att jag numera äger en dyr tub, skådar ibland och blivit medlem i SOF. Skall jag bli en ornitolog? Och då blir man väl inte ornitolog över en natt. Intresset måste hållas vid liv i många år.

Ornis Svecica...det påminner mig om min barn-dom, då jag i katolska kyrkan fick lära mig att be på latin, de klokas språk, utan att förstå vad jag sa för något. Min farbror, som var en berest präst skröt ofta med att han kunde diskutera med andra präster från alla världsdelar på latin och att detta sannerligen var det mest internationella språket. Hur är det med uppsatserna i *Ornis Svecica*? Är tidskriften till för författarna som jagar poäng i antal publikationer på engelska? Jag har lättare med svenskan, jag tror att det har författarna också. Några gånger har jag varit nära att avbeställa Ornis enbart p.g.a. att nästan allt

är skrivet på engelska och jag alltid får den här känslan att ornitologerna vill göra sig märkvärdiga, på min bekostnad. Rimligen borde det vara tvärtom, svensk uppsats och engelsk sammanfattning. För den som inte kan låta bli finns säkert många engelskspråkiga tidskrifter som kan ta emot.

Det har diskuterats mycket om det ökande artjagandet och kryssfiebern. Kan det möjligen vara en reaktion på det stora allvaret och den tunga seriositeten som, om man tolkar hur det skrivs i tidningarna, är en sorts ledstjärna för ornitologin? Än har jag ingen förståelse för kryssandet. Jag valde ett bara 22x okular till min tub, som ger en lugn och ljus bild som jag kan njuta av länge. Jag kanske missar artbestämningsdetaljer i dräkten men njuter av att se på vad fågeln har för sig. Ändå tycker jag att kryssarna är sympatiska personer. De har riktigt roligt med det de håller på med. Och det är väl tur det, annars hade det nog blivit ännu färre ornitologer. Trots allt hamnar jag kanske hos dessa, i alla fall så småningom? Om det nu är så att denna grupp ägnar mindre tid åt den "seriösa ornitologin", måste det väl vara en utmaning att hitta former för t ex inventeringsarbetet, som helt enkelt är anpassade till dem som skall göra jobbet.

Sverige har en fantastisk fågelnatur och en befolkning med ett stort intresse för naturen. Kanske var 20:e skulle kunna bli medlem i SOF. Frågan är: Skall jag bli en ornitolog, eller passar jag in tills dess, eller rentav är välkommen som bara fågelintresserad och fågelvän?

Harplinge den 18 februari 1998

Peter Feuerbach, Mannarp 406, 310 40 Harplinge